



Διαθέτει μια σπάνια και βαθιά ενσυναίσθηση το γράψιμο του Θεόδωρου Γρηγοριάδη, η οποία είναι ικανή να ανυψώσει, με τρόπους αφοπλιστικά αληθινούς, το προσωπικό στοιχείο σε οικουμενική διάσταση. Αυτό ακριβώς επιτυγχάνει στο τελευταίο του μυθιστόρημα, «Ελσίνκι» (Εκδόσεις Πατάκη). Σε πρώτη ανάγνωση αφηγείται τη σχέση του Αντώνη, συγγραφέα στο επάγγελμα και τρόπον τινά καθρέφτισμα του ίδιου του Γρηγοριάδη, και του Αβίρ, ενός Κούρδου πρόσφυγα, ο οποίος ακολουθεί τη μοίρα των απάτριδων της εποχής μας. Είναι μια σχέση γεμάτη εμπόδια και φραγμούς, κι όμως τόσο ηγαία, καθώς προσπαθεί να υπερβεί τις γραμμές των (πότε ψυχολογικών, πότε γεωγραφικών) συνόρων που τη διατρέ-

χουν. Έτσι, μέσα από τους δύο αυτούς ανθρώπους, ο Γρηγοριάδης στήνει περίτεχνα ένα σκόλιο για τον ίδιο τον κόσμο. Μιλάει για τη μοναξιά που μας περιβάλλει, για τις γεωπολιτικές

## «Ελσίνκι» Θεόδωρος Γρηγοριάδης (ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗΣ)

τάφρους που μας χωρίζουν, για τη διαφορετικότητα, και επίσης για ταυτότητες που καθορίζουν ζωές: ταυτότητες εθνικές, σεξουαλικές, φύλου. Παράλληλα, η μη γραμμική αφήγηση του συγγραφέα στρέφει το «Ελσίνκι» σε μια συγκλονιστική ικνηλάτηση της δεκαετίας του 2010 και στο πώς αυτή η τρικυμιά της περιόδου επηρέασε τα πάντα, από την προσφυγική και μεταναστευτική έκρηξη μέχρι τον μικρόκοσμό μας. Πρόκειται για 235 σελίδες ουσιαστικής και στιβαρής λογοτεχνίας, εντός των οποίων ο Γρηγοριάδης, με απλότητα και μαεστρία, με μικρά κεφάλαια που πιστοποιούν απόλυτο έλεγχο της δομής, κινείται ευφυώς ανάμεσα στη μικρή ιστορία των ανθρώπων και στη μεγάλη ιστορία των λαών, πιστοποιώντας ότι το ένα δεν απέχει διόλου από το άλλο, ότι το συναίσθημα είναι κι αυτό ένας κάρτης παρά τις δοκιμασίες των καιρών. Θαυμάσιο μυθιστόρημα που αξίζει να διαβαστεί.



235 σελίδες ουσιαστικής  
και στιβαρής λογοτεχνίας